

Milan Koch

Odbarvená vzácnost [1970?]

Básníci meče

Ticho brázdí vrchovinou horkého poledne a jen obrazy sluneční o kopí zvoní známým již bojovým chechotem houfů spořádaných pod hradbou kamennou dřevem dubovým proloženou.

Zbrojnoši najatí celují svá brnění a štít s erbovím Sigmundovým připravují k útoku bezmeznému. Potoky v dálce přestaly hučet, skřivani zpívat přestali.

Skalice hor Stříbrných, obležená nenávisť, placenou v mihotání beraních kožešin, očekává své ukřižování kacířské.

Nahá ramena a lýtka nahá, zjizvená boji, v dýmu opásaná ohněm bez květů, tu a tam ukořistěná přilbice mistrů rozličných, meče a šípy, sekery a háky s ostřím loupeneho stříbra, tvrdá patra v ošumění hladová – to pár zbojníků věrných, v košilích drátěných i ze lnu pletěných, se svým nepřátelstvím pod srdcem nedonošeným ke světu rumlíkovému, proklíná svůj život.

Poslední kůň na rožni pečen je a sliny drsných mužů v křišťálu zvedajícího se větru sbíhají se do kruhu z věží a střílen k hostině poslední, jídlu a pití poslednímu.

A zatím rozkazy kmitají se v kopcích, ostruhy jezdců vrývají v slabiny nezapomenutelné šrámy, šije se napínají pýchou pancéřovou, masem proplétanou, slitou v jediné vojsko v úderech síly tak veliké a přece nepatrné tak.

Tu bubny se protrhl, tam kování zazvonilo o kamení, zde kopyta zas koní rozrýpla zem a pěší šik roztočil kolo osudu, překračující hradní příkop s praporci sešikmenými nad vodou kalnou stojatou, od člověka k člověku po krvi prahnoucí.

To v střílnách již mohutné „Hou“ zaznívá krajinou a z hradeb Skalice hor Stříbrných se ozývá smích černého mračna šípů, až hrůzou poklesávají kolena mužům brněným.

Balvany těžké z rukou svalů chlupatých shozeny jsou na hlavy nepřátel hanebných a smola zalévá ležící těla, omráčená bojovým nadšením, svou horkostí smrtící.

V chladném vlhku stínu tvrze bojovně přitisknuty jsou poznání tváře vrostlé do pískovce v splínech mastných vlasů, skrz něž vybleskují oči nugátové veliké plivance opovržení do kročejů smrti.

Ze všech stran první žebříky, opřené o strmé zdivo, padají zpět do prázdna životů budoucích. Steny raněných, z údivu výkřiky hrůzy, svistot střel a šelest železa nese se tichem, slívající se v jediný krok pokolení lidského a jen umírající vidí na modrém obzoru tajná znamení.

Na bránu však stále pádnější a pádnější údery zaznívají a první ranění loupežníci umlkají s písni umírajících na rtech, když veřeje povolují.

I trámovi zapraštělo a v nitro přes hnuté závory se vojska ze všech koutů světových nahrnula a veliká seč muže proti muži započala. Tu vlčí tesáky mečem byly vylomeny, tam beraní kůže krví zalila se, zde pod sochořem hlava pukla zas. Šed' prachu mísila se s potem a hlomozem ocelí. Muž po muži umíral v udusané půdě a ruchu kovadlin, mečů i protáhlých dýk.

Až na jednoho, co jak sousto poslední tu zbyl, to Racek Kobyla, rytíř loupeživý, byl. Sem do hradeb smrti ustoupil po cestě nepravé, všemi odsuzované, se svými pobratimy, družinou lásky k divokosti nesmírné. Do studené hrobky sklepení, až sem a dál již ne, a slzy od- /1

puštění a vzteku mu stékaly v proklínání srdce, a víc už ne.

I vyběhli zbrojnoši najatí a na cimbuří zavěšovali fangloví s erbovím Sigmundovým, kouta tmavě červeného.

Vydechla poslední duše zbojníkova a široké paže lip zašuměly a zloily se. Z nebe se spustil déšť – dlouhý déšť.

Richard Wagner pop underground

„Our world of the pop underground“

Peklo herny jak tabák popelaví
a oni si vyvolili svědomí za někoho ve stavu ohrožení
a udělali si z něho zábavu
Z pohrdání
v koncertu nesouladů pískot smyčce k roztrhání
dráždí mrtvé
zemdlená automobilová těla
těla chabá z druhé světové kolonády střel
Jejich nejvyšší nejnemožnější dotyk z dotyků možných
vášeň
hudba jako vášeň jako jediné spasení
hudba
veliká podivuhodná rozkročená citlivá roztomilá kurva iluze
ta je spasí, vášeň je spasí
Polypy hruškovitých tvarů na nádoru společnosti
se stonkem delším i kratším
vibrují v nestejně živosti a tato hudba působí
z pekelných bran je vidět do nebe
a tato hudba působí
rozzráží poráží omamuje onanuje je samotné omamuje onanie
zapařené opium
nikoliv pevně zakotvenou společnost mírově-válečných zločinců
pro ně je tajná
pro ně je hluchá
pro ně je úchylná
z nich samotných hodna opovržení
A tato bledě černá noc před večerem
sráží omítku ze zdí řádů úpadku
a malba se ztrácí omítká zapadá mezi lupy
těm kdo ji reprodukují
Veliké zástupy dupou hlínu sklepení
i na tom je možné vydělávat
a ten kdo stojí, klidně stojí, cítí v žaludku prudkou bolest
z nezralých chorobných idiotů
následků příčin
smyslní buráciví
krouť se jak vyčerpaní sprostáci –
žízniví rozněcující žízeň
A jejich opera spásy je krupobitím ledu šťovíku a stroncia
znovu zle rozumějí lásce
Dětinskost zoufalství jejich válka zauzlené noty
vyčerpané těžkým účinkem výpočtů a chyb
dalekých hrozných vět, scén
plných nemytologických hrůz
Musejí rozviklat nesmrtelnost
roztřeseným hlasem hovězí zloby

a pak se zvedá ženský hlas odněkud z prastaré dechové hloubky
čirého bláznovství
romantický zruinovaný hlas vlastním jménem život
brutální poloskvrna
zchudlý život jenom jako nápis
zabavený pro počestnost
velikým stylem přesvědčení všezkázy
A tak se stáhli do podzemí
a hřebíky pyjů zaráželi do zdí
těžce hledající omlazení
těžce hledající svoji hodnotu
zbavili se rozporu hodnot
A délka stavu se prodlužuje
akt touhy v sebe sama
burza cenných papírů
akt diagnózy atomové duše
zchátralá pokřikovačnost
ochromená útrapou ztrnulosti
v hotovení blahodárnosti
sešlým nepřátelstvím
sešlý chaos
Naše rodina je velká, velká kožená vůle

První etapa svatosti

Vybourat roh zeleného obdélníku

lepším...

lepším

shovívavým

šťastným

mohutně indickým

příšerně usedlým blátem

A mýdlové bublinky... bázeň

hrající všemi barvami

v buranu nad mapou světa poletují

jak ozdobná obruba kolem nadpisu

pak na slunci v propasti sebe

vysoce v obloze praskají vášní

V neuvěřitelném tlaku svých dlaní

šalvějí siroby

promoknout na kůži opomenutí

jako tvůj největší případ probuzení se

překližka nabývá nebývalých tvarů

z cigaretového omámení

tvrdým horským citem

probodneš-li se pak

bez spodního úmyslu

vlastním smyslem

své přímé cesty

odkvete přání

lepším...

lepším

včelou opylující květy tvých očí

Mezi plody

největší únavou důvěřivostí

zlepšit...

zlepšit

svoji opravdovost –

na kterou si bez toho všeho naříkání

každý najde svou vlastní cestu

hrábne-li tam rukou tam

odkud začal růst

jako přízrak své doby

Druhá etapa svatosti

Vyjítí z knihy odsluní
s touhou stát se svatým
naprostým syčákem Země –

Nakukovat na zakázaný východ
Kouřit kde zakázáno je kouřit
Testovat spoluchodce v jednosměrce zásadně proti směru
Rozbít motorová vozidla těstem svého mozku
Válet se uprostřed vozovky a provokativně zívát do protikladů
Vyhýbat se značkováním přechodů, bát se jejich bílých magnetických pruhů
Trhat cenovky
Plivat na podlahu protože to není Země
Dotýkat se všeho, ale nic z toho nepovažovat za vlastní
Otevírat dveře, dokud vlak nezastaví
Přecházet koleje těsně před tramvají, dělat paniku v dopravě slov
Co nejvíce se nahýbat z okna a pokud je v pořádné výšce, snažit se vypadnout a zachytit se
v některém z jiných pater včelína
Rušit informační kanceláře, které jsou spíše posluhou tvé dezorientace
Nechodit zásadně objížďkou, je-li cesta někým doplňována, jdi přímo
Usadit se jednou provždy v chaosu
Vzbouřit se proti všednosti tím, že se v ní uvidí věčnost
Snažit se věřit v Boha a ne v Bibli
Stát se houževnatým korundem
Popsat všechny zdi na všech křižovatkách svými tajnými značkami
Popsat každý kousek papíru tím, v čem se nevyznáš
Všechno vyzkoušet jako horník
Odlít se ve své vlastní slévárně
Považovat za jediné kladivo svou pochybnost
Zřeknout se všech nepřítomných popisovačů
Ohluchnout ze všeho, oslepnout
Nehledat pro sebe žádný kryt, kočovná duše
Přehnat se jako vítr nad ladičkou
Nevybírat si prostředků, jediný střed jsi ty
Nahodit pro sebe vnadidlo a vzdát se mu
Předcházet živými oslavy mrtvých
Nudit se jednou, a to pouze předtím, než začneš
Nevěřit zákonům, které jsou pro všechny
Rozprostřít své srdce jako antická opice, daleko za městem, v brlohu řeči
Natáhnout kohoutek a spustit do žlabu něčeho vytrvalou kanonádu jedu
Vyzdvihnout směle neočekávaný nález původce svého života

Jít za šťastným poslem i do podzimu, ale bez příjice
Nestát za tím, co uděláš, zlomit to
Zneuctít jaderné zbraně, ústrkem poslat do proměny jenom je
Stáhnout z poezie kůži
Vyřadit jednu pro převozníky houpačky, holí je přerazit vejpůl
Odebrat škarodechosti berle, vychutnat její smrt jako sekáč trávy ranní mlhu
Přirazit pupek politickým zvířátkům s konečnou platností ve svém klenotnictví
Otevřít pořádný noční lokál, pořádný bordel s krásou
Jít i tam, kam tě nohy nesou
 tam, kam tě snad ani nedonesou

Portrét

Žádná pro ty, kteří vidí, dlouhá pro ty, kteří váhají, nekonečná pro ty, kteří vykročili je chodba této tajuplné knihovny. Po obou stranách je nekonečná řada dveří, sahajících téměř do stropu. Jednotlivé dveře jsou od sebe vzdáleny na necelý krok desetiletého chlapce. Na každých z nich visí vizitka, pro nezasvěcené téměř nečitelná. Nad nejvzdálenějšími dveřmi, které jsou na dohled, visí obraz jako jediná ozdoba.

Bílé sluneční paprsky sem pronikají skrz malá zamřížovaná okna ve stropě a spoře osvětlují postavy, po špičkách krácející kolem mne. Zastavuji se u dvacátých dveří napravo, s malou vývěskou: „Všechno, nebo nic“. Tam za těmito dveřmi je můj osud.

Mé srdce se silně rozbušilo, když jsem se chladnoucí rukou dotkl mosazné kliky. Všechny nervy byly napnuty k prasknutí. „Musíš vejít, když už jsi tu,“ říkal jsem si téměř polohlasně. „Neměl bych si ještě zakouřit?“ Náhle se dveře prudce přede mnou otevřely, připadalo mi, že klesám do nějaké bezedné propasti a zároveň do naprostých výšek. Stačil jsem jen zaregistrovat přibouchnutí dveří. A pak jsem stál sám před obrovským mamutem, který krácel ke mně naprosto suverénně mezi broušeným sklem. Byl to Ladislav Klíma.

Obsah

Básníci meče	1
Richard Wagner pop underground	3
První etapa svatosti	5
Druhá etapa svatosti	6
Portrét	8

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016